

Robert Spieler, Alexandr Dugin a Robert Steuckers na identitární konferenci pořádané na zámku Coloma v Sint-Pieters-Leeuw, 2005.

Rozhovor s Robertem Steuckersem k zavraždění Darji Duginové a o myšlenkách jejího otce pro bretaňský identitární web Breizh-info.com

Breizh-info.com: *Darja Duginová se stala obětí bombového útoku, který pravděpodobně mířil na jejího otce. Jaký zájem vede cizí tajné služby, aby se pokusili likvidovat myslitele? V čem mohou teorie Alexandra Dugina pro mocné v Kyjevě a ve Spojených státech, stejně jako pro globalistické elity, představovat problém? Které ideové linie Alexandra Dugina jsou ty hlavní?*

Robert Steuckers: Myslím, že atentát mířil na otce i dceru s předpokladem, že cestují v tomtéž voze. Nicméně dosud provedené šetření se kloní k závěru, že hlavním cílem byla sama Darja, jelikož osoba podezřelá z odpálení výbušného zařízení měla pronajatý byt ve stejném domě, kde bydlela Alexandrova dcera. O důvodech a zájmech služeb, ukrajinských nebo západních, které by je k takto ohavnému činu motivovaly, bych si spekulovat nedovolil, jakkoli doba války stírá hranice běžného jednání. Darja Duginová byla velice aktivní: řídila digitální zpravodajskou agenturu nazvanou „Telegramm“, která nepřetržitě poskytovala informace o světovém dění. Ty se v ruském jazyce objevovaly na geopolitika.ru a na jejím vlastním účtu na Telegramu. Poté se zdálo, že díky dobré znalosti francouzštiny našla nové poslání v tom, že promlouvala k frankofonním Afričanům, kteří již ve svých zemích nehodlají snášet francouzskou aroganci a přejí si poručnictví Paříže nahradit spoluprací s Ruskem, jak

ukazuje vzorový příklad Mali. Sám Dugin pro potřeby svých krajanů, kteří toho o afrických problémech zjevně moc nevědí, sepsal nástin afrických dějin. Ve snaze připomenout Africe nejskvělejší a nejzajímavější stránky její historie jsem tuto stručnou studii tradicionalistického myšlení z etnologického hlediska přeložil. Překlad si lze přečíst **zde**.

A konečně, turečtí zpravodajové Duginem vytvořeného „eurasijského hnutí“ se domnívají, že Darja byla zavražděna, protože jisté (blíže neurčené) zahraniční služby ji vnímaly jako nejsymboličtějšího mluvčího rusko-tureckého sblížení. Italská novinářka Francesca Totolová se, v deníku *Il Primato Nazionale*, zase domnívá, že důvod vedoucí k atentátu sahá k vyšetřování, které [Darja] vedla proti strážce **Bellingcat**, za níž stojí britská zpravodajská služba (ve Francii o tom psala Observatoire du journalisme /Novinářská pozorovatelná/ Clauda Cholleta). Co se týče Konrada Rekase, polského novináře, žijícího ve Skotsku, ten ve svém **holdu na Darju Duginovou** připomíná, že britské služby, které ho zpovídaly, se víc než o otce zajímaly o dceru.

Pokud jde o Kyjev, Dugin jistě nesmí rozvíjet diskurs příliš odlišný od ostatních Rusů, kteří v médiích Ruské federace vyličují probíhající konflikt. Dugin si zjevně přeje návrat území zvaných „Nové Rusko“ k Rusku. Tohle „Nové Rusko“, včetně Krymu, představuje země dobyté v osmnáctém století carevnou Kateřinou II. Co se západní části Ukrajiny týče, Dugin výslovně uznává, že „etnosociologický, historický a psychologický profil západní Ukrajiny je takový, že se k integraci do Eurasie nehodí“. A klade si, ve svém článku, otázku: „**Neměli bychom je ponechat svému osudu?**“

Dugin tedy uznává jinakost Ukrajinců, ale jako Rus samozřejmě nesouhlasí s tím, aby ruskojazyčným oblastem bylo upíráno právo na sebeurčení, nebo dokonce právo na odtržení. Ukrajinská věc je složitou skutečností, kterou je, u nás na Západě, kde po sedm či osm decenníí záplava zábavných estrád, falešných zpráv a nezajímavých klepů doslova vymazala schopnost porozumět historickým a geopolitickým faktům, a to i mezi intelektuály, velice obtížné zmapovat.

Ve světovém kontextu Dugin spatřuje boj probíhající v takřka apokalyptických rozměrech: svého druhu boj mezi dobrem a zlem, kde dobro je imperiální a pevninská moc (ať už ruská, čínská nebo íránská) a zlo je liberální moc námořní [atlantismus], globalistický liberalismus, jak jej definovali [pirátští] Anglosasové. Liberalismus v „anglosféře“ není prosté tržní hospodářství buržoazních demokracií evropského typu, ale militantní permisivita [tj. rádobý porozumění a tolerance], která dnes vrcholí ve „woke“ ideologii. Na jedné straně tedy máme tradiční patřičnost [= čili náležitost, opak nemístnosti], na druhé ničivou a démonickou hysterii, zejména je-li dirigována představou „otevřené společnosti“, milou Georgi Sorosovi. Duginův diskurz se tedy od diskurzu četných anglosaských protestujících, odsuzujících války a aktivistů neokonzervativců i mnoha jejich předchůdců, nijak zásadně neliší. Dugin vidí Rusko asi tak, jak jej vnímali evropští konzervativci devatenáctého století: jako záštitu kontrarevoluce, dnes, v tomto případě, jako záštitu proti liberalismu, hráz odporu vůči planetárnímu globalismu, jehož promotéry jsou Davos, Soros, Schwab, Bill Gates a Zuckerberg. Filozofii tohoto planetárního globalismu vyjadřuje Američan Francis Fukuyama, s

nímž se Dugin ve Spojených státech i setkal a jehož **pravidelně kritizuje**. Proti myšlence „velkého resetu“, kterou Schwab neúnavně vtlučoval do kádří tajných schůzek v Davosu, staví Dugin návrh „velkého probuzení“.

Významné linie Duginova myšlení jsou tyto: tradicionalismus, pocházející z myšlenek Guénona a prací Itala Julia Evoly, zaměřených více na válečnou kastu (kšatrijové). Toto tradiční podloží pak lehce spojuje s islámem, spíše šíitským (svého ázerbájdžánského učitele Gajdara Džemala – 1947-2016). Dugin tak navazuje na ruského myslitele devatenáctého století Konstantina Leontjeva, zastávce spojení pravoslavných Rusů a muslimských Osmanů v boji proti západnímu liberalismu, pozice, kterou jasně zaujal po krymské válce (1853-1856), události, spouštějící v Rusku protizápadní vlnu, dodnes zdaleka nevyschlou. Navzdory vlivu těchto autorů, Guénonova a Gajdarova islámského, Evolova nefolklorně pohanského, Dugin míní, že jedinou tradicí, do které se může plně ponořit, je tradice ruská pravoslavná. Pod pseudonymem Denis Carpentier jsem pro *Terre & Peuple* [Pierra Viala] napsal **tento text**, shrnující Duginovy postoje na počátku prvního desetiletí jednadvacátého století.

K tomuto tradicionalismu se připojuje silný vliv kontinentalistických geopolitických teorií, přičemž Rusko je kontinentální, telurokratickou mocností *par excellence*. Na sovětských vysokých školách, stejně jako na Západě před Reaganem, se o ryzí geopolitice nemluvalo, avšak tenhle obor se přičleňoval k různým jiným, jako jsou „mezinárodní vztahy“, geoekonomie atd. Duginovi se povedlo, že jeho didaktickou práci o základech geopolitiky akceptovali v ruské vojenské akademii. Teze předložené v této výchozí práci lze nalézt i v několika dalších autorových knihách: všimněme si, že sám přebírá představu Carla Schmitta o velkoprostoru (evropském u tohoto Němce ze Sauerlandu, rusko-sibiřském včetně blízkého zahraničí u našeho ruského teoretika). Schmittův velkoprostor (Grossraum) se tak u Dugina stává „sovětským velkoprostorem“ jako „Ruská říše“, což je samozřejmě velkoprostor eurasijský. Tento sovětský velkoprostor, „imperální bez imperátora“, byl rozvrácen podvrtnými akcemi Západu, jejich oranžovými revolucemi, které přinášejí jen chaos a bídu. Americkému Leviatanovi [mořská příšera] Dugin čelí ruským Behemotem [pozemská stvůra], další biblické podobenství, které od Schmitta (a Hobbesa) přebírá.

Tváří v tvář **Putinovu Rusku**, které Dugin podporuje ve všech svých současných iniciativách, je náš ruský autor nicméně rozpolcen: na jedné straně sice uznává Putinovo dílo – vytáhl Rusko z bída, kam jej uvrhla liberální blamáž zavedená za Jelcina; na druhé straně se domnívá, že za slavnou a neliberální fasádou putinismu se skrývá doktrinální nedostatečnost způsobená váhavostí projevit se skutečně imperiálně a vyhlásit otevřeně válku všem zhoubným zvrácenostem západního liberalismu, nadále se vkrádajícím do každodennosti Rusů. Gajdar Džemal, jeho mentor, proti Putinovi otevřeně vystoupil v roce 2010, tedy dávno před rozhodujícími událostmi na Ukrajině, k nimž došlo během Majdanu v roce 2014 a které jsou zjevně zdrojem nejprve konfliktu na Donbasu a poté současné války. Pro lepší porozumění Duginovým pozicím vůči politické práci ruského prezidenta, **čtěte zde**.

Pak se Duginovo velké dílo, po mnoho let ve výstavbě a dosud nedokončené, skládá z četných svazků jeho „**Noomachie**“. Každá civilizace, každý velký historický národ, ba i každý kulturně-historický proud má svůj „logos“, píše Dugin. Noomachie je tedy boj a/nebo

sblížování logů národů: náš autor pochopitelně pléduje za sblížování tradičních logů, což jsou ve starořeckém slova smyslu prostě „formy“ (a zde by započatá, bohužel ale nedokončená filosofická práce Darji Duginové mohla dát této ideji formy čili „logu“ velmi solidní základ). U Dugina vidíme jisté íránofilství, zoroastrické i šíitské, a tuto představu o sblížování „tradičních logů“ lze právě srovnat s představou šířenou současným Íránem: s dialogem civilizací (představou odlišnou od „střetu civilizací“ Samuela Huntingtona, kterou Dugin přesto neodmítá). Duginovi jde o zachování nezrušitelných a nezcizitelných rozdílů v psychice národů a jejich povýšení na úroveň tradic, které všechny mají preexistentní společné jádro, jak se to celým svým dílem snažil ukázat Guénon. Přeložil jsem pět textů vysvětlujících, co to noomachie je a co jsou „logy“ Německa a Číny: **1, 2, 3, 4, 5.**

Duginovo dílo se neomezuje na několik schémat, která o něm šíří pařížský tisk, ani na schémata, která roznášejí někteří velice domýšliví pseudo-učenci, předvádějící se coby nabubřelí „experti“ na populismus, kázající a směšní. Je to dílo, které je třeba sledovat, jeho kypějící aspekty jasně ukazují, že se skutečnost snaží obtiskovat v neustálém pohybu, a s vědomím, že jeho cílem je především otevřít cesty, které prohloubí další generace, je zapotřebí je studovat vážněji.

*Znal jste Darju Duginovou? S Alexandrem Duginem jste se setkal ve Francii, Belgii a Rusku. Za jakých okolností se to stalo? Jaký přínos měl **Alexandr Dugin** pro vaše časopisy Vouloir a Nouvelles de Synergies européennes?*

Ne, bohužel, příležitost setkat se s Darjou Duginovou jsem nikdy neměl. Od účastníků kolokvií v moldavském Kišiněvě, které zorganizoval Jurij Rošca (s nímž jsem hovořil v Lille), a od některých z těch, kdo v tutéž dobu jako ona odjeli na studijní cestu do Sýrie, do této zpuštěné země, jsem ale slyšel jen chválu. Fascinovala své soupeřnické radosti, která z ní vyzařovala i jistotou svého vystupování. Ano, zato s jejím otcem jsem se potkával opakovaně, i když pořád nadmíru vzácně! Poprvé jsem ho uviděl v Paříži, v knihkupectví, kam jsem šel dodat výtisky svých časopisů. Hned jsme si byli sympatičtí a opravdu, poskytl mi první rozhovor ve francouzštině (těm, kdo si to přejí, mohu poskytnout jeho kopii). Pak jsem ho znovu viděl v Paříži na konferenci **GRECE**, kde přednášel, a na diskretnější besedě, organizované v roce 1994 **Christianem Bouchetem** na jednom místě poblíž Porte de la Chapelle, kde jsme oba byli hostujícími řečníky. Pro případ, že by akce byla napadena, nám znepokojený Bouchet dal brokovnici a flobertku. Tak jsme s účastníky promlouvali s tímto vybavením na klíně! Když pak do Bruselu přijeli Rusové z jeho okruhu, neopomněl jim svěřit balík časopisů pro mě: takhle jsem se seznámil s Larissou Gogolevovou, která byla vážně zraněna během moskevských událostí v říjnu 1993, a s jednou báječnou arménskou rodinou.

V roce 1994 se Dugin rovněž zúčastnil kolokvia v Itálii věnovaného myšlení Julia Evoly: velice stručně a poučně tam vysvětlil osy Evolova myšlení, které ho obzvláště oslovily, včetně tantrických pojmů *víra* a „cesta levé ruky“. Tantrický *víra* (neboli „hrdina“) nebere v úvahu tradiční vazby vyjádřené védským myšlením, překračuje je, aby se lépe dostal k podstatnému; taková je nepravověrná cesta zvaná „levá ruka“, s níž musí náš věk počítat, neboť pravý tradicionalista musí překračovat konvence „institucionalizovaného revolucionářství“. Tato optika „levé ruky“ ho bezpochyby přivedla k tomu, že se přidal

k provokačním akcím **Eduarda Limonova** v době ruské Nacionálně-bolševické strany.

Byli jsme samozřejmě na stejné vlnové délce, abychom se postavili proti útoku NATO na Jugoslávii v roce 1999, boj jsme organizovali hlavně kolem iniciativy „Ne válce“, kterou ve Francii řídil Laurent Ozon, a kolem tehdejší Lega Lombarda a jejího deníku *La Padania*. Archimede Bontempi, neúnavný inspirátor těchto kruhů a rozhodný protiatlantista, to vše koordinoval v Miláně s požehnáním tehdejšího starosty města, který mě pozval na protiválečnou tribunu spolu s Duginovým přítelem, srbským tradicionalistickým spisovatelem a umělcem Dragošem Kalajičem, tehdejším jugoslávským velvyslancem u Svatého stolce. Dragoš nás žel v roce 2005 opustil. Obrovská ztráta v našich řadách! Zvláště když tentýž rok předčasně zemřel i Carlo Terracciano, autor vynikajících článků o geopolitice, který Duginu hluboce inspiroval a jemuž vzdal živý hold. Pro ruskou veřejnost, na tento obor zprvu nezvyklou, dnes v médiích všudypřítomnou, s tím rozdílem, že na Západě se propaguje jen geopolitika anglosaská, byl didaktický způsob, jakým Terracciano prezentoval hlavní geopolitické teze velice užitečný.

Cečensko-ukrajinské ozvěny. (Na snímku Olexandr „Saško Bilyj“ Muzyčko, bývalý člen UNA-UNSO a koordinátor Pravého sektoru, který v letech 1994-95 bojoval s dalšími členy UNA-UNSO v první čečenské válce po boku islamistických teroristů Samila Basajeva a „emíra“ Chattába)

Když na podzim roku 2002 čečenští teroristé zaútočili na moskevské divadlo Dubrovka, svévolně zmasakrovali diváky a všechny přítomné lidi včetně mnoha dětí vzali jako rukojmí, Putin nasadil své speciální jednotky a navzdory těžkým ztrátám na lidských životech obnovil pořádek. V *Au fil de l'épée* (listopad 2003 / „Ostřím meče“ – zvláštní číslo časopisu *Nouvelles de Synergies européennes*) jsem k vysvětlení situace publikoval Duginovy texty a texty ruských eurasijců: po dvaceti letech jsem si tyto texty znovu přečetl a zjistil, že náš přítel situaci vysvětlil dokonale a jasně ukázal spojení mezi čečenskou teroristickou frakcí a západními a wahábiistickými službami (spojenci proti Rusku). Hrůza ze zajetí rukojmích v moskevském divadle Dubrovka a později čečenský útok na školu v Beslanu v Osetii jsou bezejmenné tragédie, které moralizující tisk na Západě bagatelizoval, zamlžoval a přehlížel: tyto eskamotáže vypovídají o jeho objektivitě.

V roce 2005 pak Dugin přijel do Bruselu a Antverp, aby promluvil na identitární konferenci pořádané na zámku Coloma v Sint-Pieters-Leeuw, a aby oslovil účastníky kolokvia pořádaného časopisem *TeKos*, zpravodajem GRECE ve Flandrech. Poté jsme se již neviděli, protože mé nové profesní a rodinné povinnosti mi ponechávaly málo času, a ani jsme si už nepsali, jen jsem soustavně

překládal Duginovy texty a rozhovory vyšlé ve spřáteleném tisku, hlavně v němčině (/časopisy/ **Zuerst!**, *Zur Zeit*). Kontakt jsme obnovili až po mém odchodu do důchodu, kdy mám více času věnovat se překladům, které on v rámci svých aktivit hojně využívá.

Duginovy příspěvky do malých tiskových orgánů, a zejména na blogu „euro-synergií“ (vytvořeného v roce 2007) pod mým patronátem, jsou nesčetné a nepochybně v této oblasti představují nejlépe vybavenou knihovnu ve francouzštině, samozřejmě kromě vynikajících svazků vydaných Christianem Bouchetem (**Ed. Ars Magna**) nebo Gilbertem Dawedem (Avatar Editions). Tady jsou jeho příspěvky na blogu „**euro-synergií**“.

Zbývá říci o slavné cestě do Moskvy v roce 1992, kam jsem byl pozván spolu s **Alainem de Benoistem** a Jeanem Lalouxem (bývalým ředitelem revue *Krisis*), abychom se během čtyř dnů zúčastnili různých akcí: tiskové konference, kde jsme, Dugin, [Alexandr] Prochanov, de Benoist a já, čelili moskevskému tisku. Dvakrát jsme společně povečeřeli, jednou u Prochanova, bývalého ředitele časopisu *Lettres Soviétiques* – vycházel v několika jazycích a Prochanov se zasloužil o vydání úplně prvního čísla, s Dostojevským, které jsem si v sedmdesátých letech koupil v Bruselu. Druhá večeře se konala u samotného Dugina, kde nám jeho žena připravila vynikající krmi. Pak se v redakci deníku *День* [Den] konala debata s Gennadijem Zjuganovem, vůdcem ruské komunistické strany, který z bídy a lupičství, rozpoutaných Jelcinovou neschopností, hledal národní východisko; během té cesty jsem byl opravdu svědkem katastrofy: den před mým příjezdem, 31. března, se rubl směňoval za jeden americký dolar. 1. dubna, a nebyl to žádný žert, kurz skočil na sto rublů za jeden dolar! Jinými slovy, lidi to zruinovalo: jeden univerzitní profesor mi prodal své slovníky amerického slangu za dvacet dolarů, starý chudák se mi pokoušel prodat svou sbírku známek, děti prodávaly své hračky na schodech „Domu dětí“, nějaký adolescent mi prodal čepici svého otce, policisty, a Dugin ho za to ještě zpucoval a nazval „spekulantem“. Bylo to hrozné, srdcervoucí. Nazítří po naší debatě se Zjuganovem ji v novinách *День* věnovali celou dvoustranu, v listu, co lidi četli [normálně] v trolejbusu, kterým jsme jeli. To se mi nikdy v životě nestalo a už se to ani nestane!

Alexandr Dugin a Robert Steuckers před „Bílým domem“ v Moskvě, sídlem parlamentu Ruské federace. 1992.

*Myšlenky belgického teoretika **Jearna Thiriarta** (1922-1992), kterého jste také znal, jsou pro Alexandra Dugina důležitým zdrojem inspirace. Jaké to byly myšlenky a jak ovlivnily ty Duginovy? Existují mezi těmito dvěma mysliteli přesto rozdíly?*

Jean Thiriart byl soused, jehož jsem mohl denně potkávat. Po nevyhlášeném spojení mezi Čínou a Spojenými státy, zpečetěném dohodami mezi Kissingerem a Čou en-lajem v roce 1972, se naděje aktivistů „Mladé Evropy“ využít Čínu coby spojence v pozadí, aby Sovětský svaz donutili vzdát se přítěže ve východní Evropě a Spojené státy vytáhnout do Indočíny, stala marnou. Od té chvíle začala mysli lidí, které si lze *mutatis mutandis* zařadit jako „národní revolucionáře“, rozechvívat myšlenka evropsko-sovětského spojení proti Číně a Spojeným státům. V Itálii na toto téma vydal dobře sestavenou práci Guido Giannettini, v Bruselu jsme ji lačně zhltnuli a komentovali; ve stejném smyslu spekoval **Jean Parvulesco**. A Thiriart začal koncipovat hypotetickou „evropsko-sovětskou“ říši, při okrajích lehce nietzscheanizovanou, neboť v té době zrovna četl první sovětské výklady Nietzscheho díla [rozuměj: první v konzervativně-revolučním duchu], jejichž autorem byl jistý Odujev [česky: **Stezkami Zarathuštry**]. Thiriarta, druhdy levicového mládežníka v řadách předválečné „Mladé socialistické gardy“, sice o několik let později zlákala spolupráce ve znamení Evropy sjednocené Německem, žádný pravicový habitus, vlastní valonskému rexismu nebo fašismu

třicátých a čtyřicátých let, však neměl. Navíc vůbec nebyl prodchnut náboženstvím a otevřeně se prohlašoval za „materialistu“ – tak jako správná antiklerikální buržoazie frankofonní Belgie. Sovětský svaz pro něho tedy nebyl jako pro věřící politickou ohavností, nýbrž prostým způsobem praktikování politiky, ovšem způsobem nedostatečným, neboť se odvolával na naprosto nevědecký materialismus [tj. nebiologický: genetika, etologie; nekybernetický aj.] a zaváděl slábnoucí hospodářskou soustavu. Podle Thiriarta bylo proto nezbytné zachovat sovětský aparát nedotčený, rozšířit jej do Evropy (aby odklidil „hippies a permissivní“, „triviální“ a „ahistorické“ ideologie), avšak vnést do něj fyzikální a biologický materialismus v souladu s novými vědeckými objevy a dodat mu ekonomický systém, zajisté dirigistický, avšak ponechávající tvořivým podnikatelům (a ne neschopným, netvořivým dědicům, anebo chamtivým akcionářům bez znalosti věci) iniciativu. Bylo by zapotřebí vrátit se k vlivu [nauky] **Antona Zischky**, dnes již zapomenutého autora, na Thiriarta a celou jeho generaci v Belgii, Nizozemsku a Německu: pro Zischku, teoretika pracovní normy, věda a inženýrství spadají do génia Volku a ze strany ideologických nebo spekulantských instancí by neměly podléhat žádnému omezení. Zischka ve své velice rozšířené knize *La Science brises monopoles* [Věda rozbíjí monopoly] rozvádí představu o vrozeném národně-lidovém géniu [duchu], vyjádřeném zejména vynalézavostí jeho vědců, fyziků a inženýrů, jenž je v protikladu k právníckému žargonu, burzovním spekulacím, moralizujícím licoměrnostem a všem dalším netvůrčím škodlivostem. Národy SSSR musely vsadit na klenoty sovětské vědy a techniky (letectví-kosmonautika), aby se vymanily ze zajetých kolejí „technologické propasti“, o níž spekulovali anglosasští rusofobní stratégové (včetně velkého Arnolda Toynbeeho): k tomuto východisku mohlo dojít pouze spojenectvím s karolínskou (francouzsko-německou) Evropou, schopnou překlenout [slovanskou] „technologickou propast“.

Dugina na Thiriartově přístupu zaujalo, že člověk, mylně pokládáný za primitivního antikomunistu, neprojevoval vůči SSSR a potažmo ruskému lidu žádnou nevraživost. A také, že i když Thiriart mluvil o eurosovětismu, a ne o eurasijství, území, která požadoval reorganizovat podle racionalistických, hobbesovských (Leviathan) a centralizačních měřítek, odpovídalo tradiční a mytické rusko-turánské Eurasii, počínající již klíčit v Duginově mysli.

Spojení mezi Thiriartem a Duginem mělo jen krátké trvání, protože ačkoli si dopisovali už rok nebo i déle, Thiriart odjel do Moskvy až koncem léta 1992, aby se spolu se svým následovníkem Michelem Schneiderem, vedoucím revue *Nationalisme et République*, Marcem Battarrou, milánským knihkupcem a nakladatelem [dnes **Ritter Edizioni**], a skvělým geopolitologem Carlem Terraccianem zúčastnil celé řady politických debat. Necelé dva měsíce po svém návratu do Bruselu však Thiriart na své rekreační chatě v Ardenách zemřel.

Myšlenkové soustavy obou mužů byly zjevně velice odlišné: Thiriart, jak jsem právě řekl, pocházel z belgického světského prostředí, které rezolutně odmítalo náboženské tradice, pokládané po Voltairově vzoru za „komedii“ a spolu se svým duchovenstvem povoláné k zániku. Dugin se, fakticky jako Kateřina II., naopak ponořil do pravoslavné spirituality, kde na rozdíl od západního (katolického) papežství nebyl rozkol mezi církví a státem (Říší) nikdy tak jednoznačný jako v západní Evropě po sporu o investituru [tj. právo ustanovovat biskupy-dozorce nad duchovní správou], jímž v jedenáctém století ten nenapravitelný rozkol mezi

papežstvím a říší započal.

Po puči Borise Jelcina v roce 1993 a odporu poslanců proti němu založili Alexandr Dugin a spisovatel Edouard Limonov, kteří tuto silou rozdrčenou opozici podporovali, Nacionálně-bolševickou stranu. Zajímavá zkušenost z ideologického hlediska?

Avatáry nacionálně-bolševické strany jsem opravdu nesledoval. Četl jsem ale Limonovovu knížku s názvem *Le Grand hospice occidental* [Velký západní hospic], kde vlastně přebírá starou ruskou a všeslovanskou myšlenku, přítomnou v díle víceméně darwinistického autora devatenáctého století Nikolaje Danilevského. Podle Danilevského byla západní Evropa složena z celku starých, již nepříliš pružných národů, kdežto Rusové, kteří právě dokončili dobytí Střední Asie a blížili se k hranicím Britské Indie, byli národem mladým, energickým, s příslibem velké budoucnosti: té, která rozhodne o výsledku toho, co Angličani, včetně Kiplinga, nazývali „Vysoká hra“, totiž ovládnutí Střední Asie a Indie. Limonov, který žil ve Spojených státech a ve Francii, často v pochybném prostředí, dospěl *mutatis mutandis* k týmž závěrům jako jeho věhlasný předchůdce. V Německu se Danilevského myšlenky ujal i **Arthur Moeller van den Bruck**, překladatel Dostojevského a duše prvních konzervativně-revolučních kroužků (všecky rusofilní, zastánci spojení Výmarské republiky a mladého SSSR, při tom antikomunistické, němečtí komunisti byli pokládáni za nekompetentní a málo konstruktivní). Zrod nacionálně-bolševické strany v Rusku v letech 1993-94 umožnil novinářům pařížského tisku z jejich blouznění vyfabrikovat papírového strašáka, kterým bylo „**rudohnědé spiknutí**“: fakta, která předložili, aby existenci tohoto imaginárního spolčení doložili, byla: 1) účast redakce listu *l'Idiot International* Jeana-Ederna Halliera, pod níž jsou podepsáni lidé z různorodých prostředí řazených libovolně vlevo či vpravo podle nálad či výplodů fantazie (k této věci si přečtěte nedávný článek **Bernarda Lindekense**); a 2) cesta do Moskvy, kterou jsme podnikli během čtyř nebo pěti dní od 30. března do 3. dubna 1992. Namočil jsem pero do vitriolu a zkapalněného rajskeho plynu a bavil se psaním odpovědi všem trollům pařížské žurnalistiky („L'affaire du national-communisme ou quand les galopins du journalisme parisien ratent l'occasion de se taire – Réponse narquoise aux carnavalesques inquisiteurs de l'été 1993“) do jednoho z čísel časopisu *Vouloir*, jehož obsah a některé články jsou dostupné **zde**). Aféra sice skončila fiaskem, nicméně zanechala následky, které jako by se po úkladné vraždě Darji Duginové znovu aktivovaly.

Ke konci devadesátých let se pak Alexandr Dugin pustil do koncepce a šíření novoeurasijských myšlenek? V čem spočívají? Jaký úděl je v nich vyhrazen západní Evropě a Německu? Proč se v Rusku, zejména v mocenských kruzích, i jinde, setkávají s takovým úspěchem?

Eurasijské myšlenky se u Dugina vyskytovaly od samého začátku. Po vícero pokusech prosadit se v moskevském tisku, po „vsuvce“ Nacionálně-bolševické strany s Limonovem, spustil Dugin své eurasijské hnutí s cílem aktualizovat několik proudů ruského myšlení, rozptýlených jak mezi bílými Rusy, kteří emigrovali do Prahy, Berlína, Bruselu a Paříže, tak mezi rudými nebo dokonce mezi „bolševickými monarchisty“, obdivovateli Stalina. Eurasijská idea spočívá v podstatě v zachování netknutosti územního celku, sceleného cary (Petr Veliký, Kateřina II., Alexandr II.) a Rudou armádou (v roce 1945), či alespoň v udržení co

nejpevnějších vazeb mezi třemi východoslovanskými národy (myšlenka, kterou sdílají Solženicyn a Putin, méně však Dugin, který autorovi *Souostroví Gulag* vyčítá, že sloužil jako statista západní propagandy, včetně té, kterou nám servírovali André Glucksmann a Bernard-Henri Lévy.) V praxi se zasazuje za udržení pevných pout se státy, které byly součástí SSSR, ke zklidnění případných konfliktů mezi nimi, k zajištění dobré komunikace mezi těmito novými zeměmi, které se zrodily před jednatřiceti lety, k upevnění dobrých vztahů s Indií, Čínou a Íránem. Eurasijská idea se dnes uskutečňuje v iniciativách, jako je BRICS [akronym uskupení Brazílie, Ruska, Indie, Číny a Jižní Afriky] nebo Šanghajská organizace pro spolupráci, kde nicméně vedoucí roli hraje Čína. Čínská iniciativa Jedno pásmo, jedna cesta (BRI /Belt and Road Initiative/, česky **Nová hedvábná stezka**) si klade za cíl vybudovat velký eurasijský kontinentální útvar a námořní mocnosti „anglosféry“ přitom zbavit kontroly nad hlavními komunikacemi. Dugin tuto politiku důsledně podporuje a dodává jí duchovní rozměr, který by jinak v této nové „Vysoké hře“ chyběl.

Co se Německa v této „Vysoké hře“ týče, je přes svou nynější atlantistickou podřízenost její samozřejmou součástí. Osmnácté a devatenácté století byla stoletími německo-ruské symbiózy. Od Petra Velikého a od Kateřiny II. (která byla sama Němka) ještě víc, se na budování a upevňování ruské říše podílely statisíce Němců jako učitelé, prostí rolníci, inženýři, průmyslníci atd. První světová válka tuto symbiózu přerušila, ale za Výmarské republiky se podpisem Rapalské smlouvy v roce 1922 obnovila. Dokonce i za nacionálního socialismu se privilegované vazby mezi oběma „říšemi“ (které již toto slovo pro označení svého zřízení nepoužívaly) vytratily jen velmi povrchně, aby se během dvaadvaceti měsíců platnosti německo-sovětské smlouvy neboli paktu Ribbentrop-Molotov obnovily ještě více: byl to SSSR, kdo dodával ropu, potřebné kovy a pšenici Třetí říši, která by jinak nemohla Francii porazit. Hitlerův hazardní tah, jímž možná předešel buď Stalinův hazardní tah na Západ, anebo britskému útoku na Sověty na Kavkaze, cílil na to, aby se stal jediným pánem ropy, pšenice a kovů, aniž by musel přistupovat na jakékoli podmínky. Tento hazard, tato „hra vabank“, jak ji nazval Ernst Jünger, skončila katastrofickou prohrou. Nová Spolková republika, založená pod patronátem západních spojenců v roce 1949, se bez SSSR přesto neobešla: Brandtova „Ostpolitik“ obnovila pozici ve složité hře, v níž sociální demokraté navázali privilegované vztahy se sovětizovanými zeměmi RVHP [Rada vzájemné hospodářské pomoci], zatímco křesťanští demokraté spěchali s realizací „Fernostpolitik“ s Čínou. Cíl? Obnovit „triádu“, kterou si představovali organizátoři Reichswehru za Výmaru (zejména generál Hans von Seeckt) a národně-revoluční či národně-bolševické kruhy (k nimž patřily osobnosti jako Hielscher, Jünger, Niekisch, von Salomon, Fischer aj., přičemž spolu s von Seecktem se Čínou zabýval zejména Richard Scheringer). Co je to „triáda“? Triáda je protizápadní aliance (nepřátelská k Francii, Velké Británii a Spojeným státům), která měla spojit Německo (s režimem, který je třeba teprve vymezit a nastolit), SSSR (kolem KSSS) a Čínu (nikoli kolem Maových čínských komunistů, ale kolem Čankajškova Kuomitangu), k nimž se měla brzy přidat nezávislá Indie, vedená kádry vyškolenými převážně v Německu a v menší míře v Sovětském svazu. Reichswehr a Luftwaffe cvičily v SSSR, zejména v Kazani, němečtí inženýři stavěli nová města v SSSR, důstojníci Reichwehru dohlíželi na Čankajškovu armádu. Důvodem nepokojů, které nám dnes, v roce 2022, sto let po podpisu Rapalské smlouvy, působí starosti, je skutečnost, že tato triáda byla mlčky obnovena: Čína se stala hlavním obchodním partnerem Německa, které dostávalo, stejně jako během dvaadvaceti měsíců

platnosti paktu Ribbentrop-Molotov, energie skrze baltské plynovody (Nord Stream 1 a 2) atd. Americký Západ tiché obnovení této triády nemůže tolerovat a [tajné] služby vytvořily podmínky nezbytné k jejímu torpédování tím, že v Berlíně přivedly k moci ekologisty, které platí, a že dotírají na Rusko na Krymu, v Donbasu, na pobřeží Azovského moře, u ústí Donu, v citlivých oblastech, jejichž kontrola NATO by umožnila úplnou blokádu Ruska. Cílem „anglosféry“ je totiž zcela ovládnout Černé moře a zablokovat Don, umožňující přístup do ruského vnitrozemí, ale Don je navíc propojen s Volhou průplavem, který *ipso facto* spojuje Černé moře s Kaspickým mořem a Íránem. Za druhé, indicko-íránsko-ruský projekt na vytvoření „mezinárodního dopravního koridoru sever-jih“ (**INSTC**) má za cíl propojit Indii a Írán s Arktidou a Baltským mořem (tedy Hamburkem, Rotterdamem a Antverpami) soustavou námořních, železničních a říčních komunikací, což snižuje význam úzkého hrdla Suez. To jsou v úhrnu důvody, kvůli nimž má eurasijská myšlenka, nezbytný duchovní doplněk velkých projektů pozemních komunikací, podporu tolika ruských politiků.

*Christian Bouchet v článku na Breizh-info uvedl, že **Alexandr Dugin** není ruský nacionalista, což vy na konci v komentářích čtenářů potvrzujete. Můžete nám to upřesnit?*

Dugin je ve skutečnosti eurasijec a proříšský tradicionalista, jako jsme byli i my ve španělské říši od Karla V. do Filipa V. nebo v rakouské říši v osmnáctém století. Belgie je spolu s Lucemburským velkovévodstvím poslední agermanofonní částí císařské Lotharingie, která nebyla pohlcena a denaturována Francií. Šlechtic slouží svému králi nebo císaři, jako Jean-Baptiste Steuckers v sedmáctém století, zástupce katolického okresu Gelderland při Generálním stavovském sněmu Královského Nizozemí v Bruselu, a jeho syn Jean-François Steuckers, až do své smrti v roce 1709 brabantský poručík-královský činovník. Oba jsou pohřbeni v kostele Finisterre v bruselské ulici Neuve. Sloužili španělskému králi a císaři Svaté říše římské spolu se svými burgundskými, lotrinskými, německými, španělskými, aragonskými, milánskými, sicilskými aj. kolegy, a počítali s německými, irskými, anglickými (katolickými), chorvatskými, alsaskými a španělskými vojáky-tercios, kteří spolu s našimi bránili naši zemi proti [nacionalizujícím se] hordám Ludvíka XIV. v památných bitvách, jako bylo obléhání Lovaně nebo přímý střet u Rocroi.

Pokud se Dugin neprohlašuje za „**ruského nacionalistu**“, neznamená to, že se každou žilkou v těle necítí být „Rus“, ale úzký, výlučný nacionalismus by mu neumožnil oslovit ostatní národy Ruské federace, ať už jde o Kavkazany, Osetince, Ugrofince, Tatary, turkojazyčné národy atd. Všechny tyto národy byly v průběhu dějin spjaty s Ruskem. V šedesátých a sedmdesátých letech 20. století SSSR dělal vše pro to, aby zachránil mizející jazyky a tradice těchto národů, jako jsou Marijci, Čuvaši, Nanajci, Zyrjané, Něnci, Udmurti atd. Tyto iniciativy, dávno před Duginem, vyvolávaly imperiálního ducha: jsem příslušníkem toho či onoho etnika, ale jsem dílkem Říše, která mě chrání. Republika ve Francii nic podobného neudělala, naopak: zachránit za každou cenu místní jazykové nebo folklorní tradice umožnily pouze iniciativy soukromé. Nikoli státní. Ve Velké Británii by bez řady soukromých iniciativ zmizela kornština (a její budoucnost je stále nejistá), stejně jako téměř zanikla manština.

Duginovo odmítání nazývat se „nacionalistou“ je třeba chápat ve smyslu říšského způsobu politického myšlení: nemá v úmyslu Čuvaše nebo Něnce rusifikovat. Přeložil jsem z jeho

stránek shrnující článek, v němž přesně určuje, jak rozumět slovům „lid“ (výraz, který upřednostňuje), „etnikum“ a „národ“. Přečíst si jej můžete **zde**.

Bouchet, vydavatel **důležitých Duginových prací**, ví, o čem mluví. Sám mám v rámci redakční činnosti Synergies européennes spolupracovníky a dopisovatele z Ruska, Polska, Rumunska, Finska, Švédska, Velké Británie, Francie, Švýcarska, Itálie, Kastilie, Baskicka, Navarry, Katalánska, Flander, Nizozemska, Iberoameriky, Německa atd. Což mi nebrání v tom, abych se cítil plně příslušníkem kraje, jenž byl vždy krajem mých předků Steuckersů: evropské krajiny kolem Cách, na křižovatce tří jazyků, kolem území, na němž hraničí tři státy. Můj otec, Limburčan, pracoval v Lutychu, Bruselu i Franche-Comté, což mu nikdy nebránilo, aby se plně cítil potomkem ze země Sint-Truiden, země sadů, kde se na jaře skví miliony květů. Bez nepřátelství k národním a národnostním skutečnostem na sebe беру nadnárodní úkol, pro nadcházející politický systém říšské povahy úkol průpravný, jenž Parvulesco, známý svým velmi zvláštním slovníkem, pojmenoval „Poslední eurasijskou Říší“.

Česky vyšlo:

Alexandr Dugin, **Velká válka kontinentů**, nakl. Adam Benjamin Bartoš, Praha 2019 (zejména obecné kapitoly jako „Základy geopolitiky“, „Řád Eurasie proti řádu Atlantiky“, „Metafyzika okultní války“).

Alexandr Dugin, **Čtvrtá politická teorie**, Sol Noctis, Zvolen 2020.

(V závorce, jen pro úplnost: **Proroci post-utopického radikalismu**: Alexandr Dugin, Hakim Bey, titul, při jehož četbě nelze ani na moment zapomínat, z jakých ideových pozic jeho autoři vycházejí a které ideologie zastupují; o Carlu Terraccianovi kamarádsky Césare Ferri, **Chaos**, Délský potápěč, Praha 2020.)

Rozhovor Lionela Balanda s Robertem Steuckersem „Entretien avec Robert Steuckers à propos de l'assassinat de Daria Douguine et des idées d'Alexandre Douguine“ vyšel na stránkách Breizh-info.com 15. září 2022.